

Vystoupení v Kollmitz (A) 2003

[Foto](#)

Datum	6. - 7. září 2003	
Pořádal	Lucius	Kollmitz (A)
Zúčastnili se	Koža	Bojující
	Donny	Bojující
	Worlík	Bojující
	Zajíc	Bojující
Zapsal	Koža s úpravami ostatních zúčastněných	

Sobota 6. a neděle 7. září 2003

Je sobota ráno devět hodin, nečekaně jsme se sešli všeci u Kože doma. Než jsme naložili věci do auta, tak jsme si nejprve zkontrolovali, jestli máme pasy. Vskutku, měli jsme je všichni. Tak jsme naložili a vyrazili směr Jemnice. Cesta byla zdlouhavá leč zábavná. Třeba Kožíšek viděl v každé vesnici nebo více hostinec. Dokonce, když jsme projížděli okolo vykřičeného domu, křičel, že by ženy vyhodil a stvořil perfektní šenk. Až na naše zeptání, které bylo udivené, změnil názor, že by jich tam mohlo pár zůstat jen tak pro pobavení. Možná to bylo tím, že se vzadu auta nekouří a nepije žádný alkohol. Ale stejně jsme spěchali, abychom se najedli, než dorazí druhé auto. A tak jsme po hodině a čtvrt byli na místě. Zajíc nás zavedl k Vítovi, abychom se mohli najíst a napít. To bylo místo určené. Tak jsme dali ten dlabanec a pár škopků. A dorazilo druhé auto, a také se najedli, a šli jsme na to. Trénovali jsme do večera, pak se šlo do kuželkárny a popilo se. I když nebyla vyhlášená prohibice, nikdo si nedovolil pít po půlnoci alkohol. Znáte to sami, ujede ruka a neštěstí je na světě. Je okolo půl třetí, naše holky nám posílají esemesku, jestli spíme, voláme jim jak je doma, poslední rozloučení na dobrou noc a jdeme do hajan. Je neděle ráno, proběhla hygiena, abychom tam nedělali ostudu a hlavně se nás nelekli.

Pak jsme posnídaňoobědovali a začalo se balit na odjezd do Rakouska. Konečně jsme vyjeli. Nezbytná zastávka před hranicemi na Benzině, srovnali jsme auta za sebe, my jedem jako poslední. Českou stranou jsme projeli celkem rychle, kdežto na rakouské straně se ptal celník, kam jedeme. Naše slova se lišila, Donny říkal, že někam do Kényku a celník se divil. Koža říkal, že jedeme s nimi a ukazoval, do předu na auta, celník opět nepochopil a Worlík s Martinem, že jedem tam a ukazovali, že do předu, jako Koža. Donny se vyklonil z okna a volal na kluky dopředu, kam to vlastně jedeme? Celník nám radši vrátil nám pasy a ukázal rukou, že máme jet. A jelo se dál, až jsme se rozjeli tak Lukáš řek že se jede do Kollmitzdorfu první jsme se chytli za hlavu, proč to neřekl dříve. Ale pak jsme si vzpomněli na toho celníka a hihňali jsme se až do Kollmitzdorfu. Ale smích nás přešel záhy, když jsme viděli ten kopec, a že tam máme být za dvacet minut, a to pochodem. Naštěstí se pochodovalo jen přes vesnici do hradu, jinak jsme mohli jít normálně. Lidé jsou tam úplně jiní. Když jsme procházeli okolo jejich domů

tak tleskali, jako by jim to někdo nakázal, úplně jiní než doma. Nevím, čím to vlastně je, jestli je to tím že jsou ohleduplnější než naši lidé, doopravdy fakt nevím, ale je tak, že jsem to nezažil nikde u nás v Čechách ani na Moravě. Ale abych se vrátil k tématu. Když jsme napochodovali na místo určené k boji tak jsme se divili. Plac byl malý a kamenitý, ale co se dalo dělat. Pozměnili jsme si trochu plán, abychom nezranili nikoho z diváků a začali jsme bojovat. Skončil první vstup a my měli chvíli pauzu. Někteří se šli občerstvit, jiní projít hrad. Po druhém vstupu jsme udělali klasickou rozlučku s náběhem na diváky. Povedlo se. Vyděšení diváci nevěděli, kam mají skočit, jestli uhnout nebo zůstat na místě a dělat že tam vůbec nejsou. Zkrátka si nevěděli rady, a když zjistili, že je to součást rozloučení, nastal ohromný potlesk, který byl tak mohutný a trval tak dlouho, než naše celá jednotka opustila hradní bránu. Spokojeni z dobře vykonaného střetu jsme se převlíkli a vyrazili směr Jemnice, kde jsme dostali žold a dali jsme večeři. Poslední rozloučení s novými známými a museli jsme se vydat zpět domů k rodinám!!!

kza